

מסורת הש"ס

(א) וְהוֹסַפְתָּה דְּמִיךְ פִּינֵי
 (ב) וְהוֹסַפְתָּה דְּמִיךְ
 (ג) וְגַם עַל (ד) עִיר
 כְּרֵכֶן נִמְלִיכָל (ה) וְנִמְסִי
 שְׂמֻחֹת פִּינֵיךְ (ו) וְנִמְלִיכָס
 הַגִּי אֵרֶץ וּבְרֵאשִׁי הַגִּי
 עֵרֶץ (ז) לְנִזְכֵּר רֵשִׁי
 (ח) מוֹלֵן יֵשׁ (ט) וְיֵשׁ
 וְהוֹסַפְתָּ עֵרֶבְכֶן קֹל דִּי
 רֵבִי וְיֵשׁ (י) וְיֵשׁ חֵסֵן
 חֵסֵן יֵשׁ דִּי עֵרֶב

הגהות הב"ח

(ב) תוֹסֵף ד"ה עבדי
כּוֹסֵמֵיכוֹ לֹא עבדי כּוֹתֵן
הֵיל לַמִּימָר: (ג) ד"ה רַבָּה
וְגַר דַּחֲוֹמְרֵי מִתּוֹסֵף:

לעזי רעט"י

אשקנזי"ש
[אישקסני"ש]. נעליים
כלות.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

24.

א' אהרן רשאי להתייב בפניהן. מימה א"כ יחזק המיר ר' נית
שלא בפ"ק דלולין (דף יז.) ומיכן רבינו נסים במגילת סתרים
דהאי דברים המותרים והאסורים נהגו כהן אסור היינו שוודעים
שכן מותרים והם רואים להחמיר על עמלן וכן משמע שישנה
דברים המותרים אצל דברים

אי אתה רשאי להתיר בפניהם אמר לו ולא מי איתמר עלה אמר רב חסדא בכותאי כותאי מאי טעמא משום דמסרכי מילתא הנך אינשי נמי סרכי מילתא אלא אמר רב אשי חזינן אי רובן אורו אכלי לא ניכלה זר באפיהו דילמא משתכחא תורת חלה מינייהו ואי רובן דגן אכלי ניכלה זר באפיהו דילמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב גופא דברים המותרין ואחרים נהנו בהן איסור אי אתה רשאי להתיר בפניהן אמר רב חסדא בכותאי עסקינן וכ"ע לא והתניא רוחצין שני אחין כאחד ואין רוחצין שני אחין בכבול ^יומעשה ביהודה והלל בנו של רבן גמליאל שרחצו שניהם כאחד בכבול ולעזא עליהן כל המדינה ואמרו מימינו לא ראינו כך וגשמיט הלל ויצא לבית החיצון ולא רצה לומר להן מותרין אתם יוצאים בקורדיקסון בשבת ואין יוצאין בקורדיקסון בשבת בבירי ^יומעשה ביהודה והלל בנו של רבן גמליאל שרחצו בקורדיקסון בשבת בבירי ולעזא עליהן המדינה ואמרו מימינו לא ראינו כך ושמיטום ונתנום לעבדיהן ולא רצו לומר להן מותרין אתם ויושבין על ספסלי נכרים בשבת ואין יושבין על ספסלי נכרים בשבת בעכו ^יומעשה ^יבר"ש בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו ולעזא עליו כל המדינה אמרו מימינו לא ראינו כך גשמיט על גבי קרקע ולא רצה לומר להן מותרין אתם בני מדינת הים נמי כיון דלא שכיחי רבנן גביהו ככותים דמו בשלמא ספסלי נכרים משום דמחוי כמקח וממכר בקורדיקסון נמי דילמא משתלפין ואתי לאיתוייהו ארבע אמות ברשות הרבים אלא רוחצין שני אחין מאביו כדתניא ^יעם הכל אדם רוחץ ^יחזין מאביו וחמיו ובעל אמו ובעל אחותו ור' יהודה מותר באביו מפני כבוד אביו והוא הדין לבעל אמו ואתו אינהו וגזור בשני אחין משום בעל אחותו תנא ^יתלמיד לא ירחץ עם רבו ואם רבו צריך לו מותר כי אתא רבה בר בר תנה אכל דאיתרא עול לגביה רב ^יעזירא סבא ורבה בריה דרב הונא כיון דחזניהו כסייה מינייהו אתו ואמרו ליה ^ילואי אמר להו ^ילית ליה אתה דנתנן עולוי חומרי המקום ללית לשם ^יאמר אביי הני מילי מוכרי לבבל ללא ^יאבל מאי ^ילבבל לא כיון דאנן כיפינן מר אפילו תימא מאי ^ילבבל ^יהני מילי היכא חנה דעתו לחזור הוא א"ל רבה בר בר תנה א שלא בפני אני שראיתי את ר' יוחנן שאכל יין ושלא בפניו אתה לא ראית אותו לא תאכל ידיה אדידיה דאמר רבה בר בר חנה סח לי בנסתי אחר ר"ש בן רבי יוסי בן לקוניא לגנה ונמל

החזית ב' היא גומא, אף
החזית ב' היא גומא, אף

שנהיגים מחמת טעות שצבורים
 שהוא אסור והוא מותר יכול להחיר
 בפניהם וכן משמע בזה"ל בירושלמי
 (ש"א פ"ג ח"א) אמאי קאמר דילמא אתי
 (לפניהם) על הפטור על ידי הידוי חזן
 ידעי שהוא פטור וי"ל דלאו כ"ע
 ידעי וא"ת דמשמע דווקא בני
 המדינה או כמותאי אינו רשאי להחיר
 אבל בני חתמים או שנים בפניהם
 מותר ואמאי והא תנן נותנין עליו
 חומרי מקום שילא משם ושהכל לשם
 ואורי"ד דמתנתיה איירי במהר שחוב
 שנהניעו ע"פ ח"א והכל מביי שנהני
 בני המדינה נותנינן וכן הנהו דמיתא
 ודאיסרא דלקמן קים ליה דהו
 מנהג חשוב ור"י מתקפך במנהג שאינו
 חשוב דכולין להחיר בני ח"א ולא
 בני המדינה להחיר בני חתמים לקמן ולא
 ראו לומר להם מותרים אתם משום
 דבני המדינה חשוב להו כמותאי אבל
 לתלמידים משמע שהיו אומרים
 מותרין אתם או דילמא יכול להחיר
 לעצמם בפניהם אבל להם אינו יכול
 להחיר וה"ק לא ראה לומר להם
 מותרים אתם ומה שהמהרש"א לא
 מחמת איסור אלא מחמת מנהג טעות
 ונתלמדה להם חמור לעצמו בפניהם
 אבל לא להם ורשב"א אומר דלא קשה
 מממני' דרב אש' דמקו ממני' בלא
 דעתו לחזור ובכותאי אפילו דעתו
 לחזור אסור ולאוי' דמקו ה"מ מבבל
 (א"ל אבל מה"י) לבבל עדדין כוונתיה
 ובכותאי אפילו מה"י לבבל אסור
 והנהו נמי דביימי הוו מה"י לבבל:
ב"ר ראנן בייפינן דהו וכו'. קשה
 לר"ת דכפ"ח ע"ד ערבינן (דף
 ה.) אמר פשיטא מהכא להחם מהי
 דהכא שטנ והחם מחוקק משמע דבני
 ערבי' ותיקין דה"מ לאפקועי
 מבבל אבל לענין איסור והיחר
 וסמיכה בני אי' ערבי' שלומיהם
 חורה דרביס ואמרין (וכ"ד דף קנא):
 חירא דארץ ישראל מהפסי':
ערבינן בותיהו. ל"ל ערבי
 (ה) כותיהו וכו' דלא למיחר
 ומשום פ"ק דחולין (דף יח.) נקט
 הכי דקאמר החם כי סליק רבי
 חירא אבל מוגרמת חירא ויטמאל
 ופריז וליט ליה רבי חירא נותנין
 וכו' וכו' חומרי מקום וכו' ומש"א אב"י
 הכי מילי וכו' אבל מבבל לארץ
 ישראל כיון דלאן כייפינן להו עדדין
 כותיהו: **רבה** בר רב חנה
 דעתו לחזור הוה. ובחולין נמי
 מתקין רבי חירא חין דעתו לחזור
 הוה קאז קשה דהשטא ללדין קמני
 (ו) וחומרי מקום שילא משם נדעמו
 לחור וחומרי מקום שהכל לשם בלא
 דעתו לחזור:

אני

עין משפט
גר מצודה

ב' א נמי' פכ"ח מהל'
 איסורי ביאה הל' טו
 טז עוש"ע אי"ע ס"ר כג
 סעף ו' בהגה' י'
 ב מ"י [שם] וי"פ מהל'
 ת"ת הלכה ו עוש"ע י"ד
 ס"ר רמב סעף טו:
 י"א ג מ"י פ"ח מהלכות
 י"ט הלכה כ' סמג
 לארץ ע"ה עוש"ע אי"ע ס"ר
 סמג פסוק ד:

[illegible]